

Sygn. akt III U 947/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Józef Pawłowski

Protokolant st. sekr. sądowy Ewelina Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy H. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania H. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 30 października 2015 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy H. G. prawo do emerytury w ustawowej wysokości począwszy od dnia 1 października 2015 r.

Sygn. akt III U 947/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 grudnia 2015 r.

Decyzją z dnia 30 października 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy H. G. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ nie został udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład nie przyjął za prawidłowo udokumentowany okres zatrudnienia od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r.

w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w S. na podstawie zeznań świadka, jako praca wykonywana w warunkach szczególnych, ponieważ na wskazany okres brak jest formalnego świadectwa pracy stwierdzającego ten

fakt. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze – 1 roku, 4 miesiące i 20 dni; składkowe – 21 lat, 4 miesiące i 17 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 9 miesięcy i 7 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 13 lat i 29 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca H. G. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury.

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawca podał, że ZUS przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat i 29 dni. Organ rentowy nie uwzględnił natomiast świadectwa pracy z P.B.R. S.. Zakład pracy jednak już nie istnieje, a archiwum nie może wydać świadectw pracy w szczególnych warunkach. Celem wykazania pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie wnioskodawca powołał się na zeznania świadka.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że wnioskodawca na dzień złożenia wniosku o emeryturę nie należy do OFE; posiada udokumentowanych wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych przypadających przed dniem 1 stycznia 1999 r. Ponadto udowodnił okres pracy w warunkach szczególnych wynoszący 13 lat i 29 dni z tytułu zatrudnienia w Nadleśnictwie O. od 1 listopada 1978 r. do 31 grudnia 1983 r. oraz w Nadleśnictwie J. od 1 stycznia 1984 r. do 20 czerwca 1994 r. Organ rentowy nie uwzględnił jako okresu pracy

w warunkach szczególnych zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w S. od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r.

na stanowisku cieśli (2 lata, 2 miesiące i 26 dni). Na okoliczność pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie wnioskodawca nie przedstawił jednak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub świadectwa zawierającego odpowiedni zapis o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych. Nie zostały także przedłożone akta osobowe, które ewentualnie pozwoliłyby na ustalenie rzeczywistego charakteru pracy i zakwalifikowania jej do prac w warunkach szczególnych. Z ogólnego świadectwa pracy z dnia 8 czerwca 1994 r. (zalegającego w aktach emerytalnych) wynika, że H. G. był zatrudniony

w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w S. w pełnym wymiarze czasu pracy od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r. na stanowisku cieśli. Świadectwo to jednak nie potwierdza w żaden sposób, że wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych. Wnioskodawca przedłożył

wraz z wnioskiem o emeryturę pisemne zeznania świadka – M. B., który stwierdził, że wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako cieśla w okresie od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r. i wykonywał prace przy montażu dachów i konstrukcji metalowych, żelbetowych i drewnianych. ZUS wskazał, że zeznania świadków nie dają podstaw do ustalenia charakteru wykonywanej pracy w postępowaniu przed organem rentowym. Ponadto kwestia uprawnień do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Przemyślu, który prawomocnym wyrokiem z dnia 26 maja 2015 r. sygn. akt III U 194/15 oddalił odwołanie wnioskodawcy, bowiem nie legitymował się on wymaganym co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca także wówczas podnosił, że wykonywał prace w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w (...) w S. od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca H. G., ur. dnia (...),
w dniu 4 września 2014 r. złożył wniosek o emeryturę, oświadczając

w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączył dokumentację potwierdzającą przebieg zatrudnienia, z której wynikało w szczególności, że: w okresie od 2 listopada 1979 r. do 31 grudnia 1983 r. był zatrudniony w warunkach szczególnych w Nadleśnictwie O. w O., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace drwali na stanowisku drwala; w okresie od 1 stycznia 1984 r. do 20 czerwca 1994 r. był zatrudniony w warunkach szczególnych

w Nadleśnictwie J., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace drwali na stanowisku drwala.

W aktach organu rentowego zalega również świadectwo pracy z dnia 8 czerwca 1984 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo Budownictwa Rolniczego w S., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r. na stanowisku cieśli.

Na podstawie zgromadzonej w aktach emerytalnych dokumentacji, ZUS decyzją z dnia 2 lutego 2015 r. odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze – 1 roku, 4 miesięcy i 20 dni; składkowe – 21 lat, 4 miesięcy i 17 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 9 miesięcy i 7 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 13 lat i 29 dni.

Wnioskodawca H. G. złożył odwołanie od powyższej decyzji domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa

do emerytury z uwzględnieniem okresu pracy w szczególnych warunkach

w P.B.R. w S. na stanowisku cieśli budowlanego od maja 1976 r.

do września 1978 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu, w wyniku przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego: z dokumentacji zalegającej w aktach rentowych wnioskodawcy; z dokumentacji zalegającej w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w P.B.R.; z zeznań świadków H. P. i J. S., prawomocnym wyrokiem z dnia 26 maja 2015 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 lutego 2015 r.

Dowód:

1) akta organu rentowego:

- wniosek emerytalny z dnia 4.09.2014 r.,

- świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, świadectwa pracy,

- decyzja ZUS z dnia 2.02.2015 r.,

2) akta tut. Sądu sygn. akt III U 194/15.

W dniu 12 października 2015 r. wnioskodawca złożył po raz kolejny wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączył: pisemne zeznania świadka H. G. na potwierdzenie, że w okresie od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r. pracował jako cieśla przy montażu dachów, konstrukcji metalowych, żelbetowych i drewnianych na wysokościach, w warunkach trudnych niezależnie od pogody, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadek podał, że pracował razem z wnioskodawcą na tych samych budowach i widywał go codziennie podczas pracy na wysokościach

przy montażu dachów. Świadek pracował w P.B.R. S. w okresie od 30 maja 1966 r. do 31 marca 2003 r.; oświadczenie własne w sprawie braku dokumentów celem wykazania, że w okresie od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r. był zatrudniony w P.B.R. S., gdzie pracował

przy montażu dachów, konstrukcji metalowych, żelbetowych i drewnianych na wysokościach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 października 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy H. G. prawa do emerytury.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze – 1 roku, 4 miesięcy i 20 dni; składkowe – 21 lat, 4 miesiące i 17 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 9 miesięcy i 7 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 13 lat i 29 dni.

Dowód - akta organu rentowego:

- wniosek emerytalny z dnia 12.10.2015 r.,
- pisemne zeznania świadka z dnia 12.10.2015 r.,
- oświadczenie wnioskodawcy w sprawie braku dokumentów z dnia 12.10.2015 r.,
- decyzja ZUS z dnia 30.10.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca H. G. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w S. na stanowisku cieśli w okresie od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r.

Zakład pracy świadczył usługi budowlane dla rolnictwa.

Do obowiązków wnioskodawcy należało wykonywanie szalunków pod fundamenty bukaciarni, stajni w głębokich wykopach nawet do 3m, szalunków pod stropy. Głównie jednak zajmował się wykonywaniem konstrukcji dachów żelbetowych i drewnianych.

Wnioskodawca pracował na budowie w Z., gdzie budowano stajnie, bukaciarnie. Wnioskodawca przez 1-2 tygodnie wykonywał szalunki do zbiorników na odchody zwierząt gospodarskich na głębokości 6m. Po tym czasie został przydzielony do brygady cieśli i przeszkolony do wykonywania konstrukcji żelbetowych przy kryciu dachów na wysokościach. Pracował przy budowie bukaciarni. Wykonywał szalunki słupów i płyt żelbetowych. Wnioskodawca pracował przy stawianiu metalowych konstrukcji tej bukaciarni. Następnie wykonywał konstrukcje metalowe dachu na hali, w której składowano mleko.

Wnioskodawca pracował na budowie w K. przy montażu konstrukcji żelbetowych dachów w czterech oborach, bukaciarni. Wnioskodawca jako cieśla szalował płyty ze słupami na wysokościach.

Następnie wnioskodawca został przeniesiony do pracy na budowę w P., gdzie również pracował przy budowie czterech obór i bukaciarni. Wnioskodawca wykonywał wówczas dachy do tych budynków.

Wnioskodawca pracował na budowie w W., gdzie zakład pracy wykonywał remont drewnianego dachu szkoły. Wnioskodawca pracował wówczas przy szalunku pod strop dachu, wykonywaniu drewnianej konstrukcji dachu.

Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

- akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w P.B.R. S.,
- zeznania świadka M. B.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów

z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w P.B.R. S., których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

W aktach sprawy zalegają: świadectwo pracy z dnia 8 czerwca 1984 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo Budownictwa Rolniczego w S.,

w którym pracodawca wskazał, że wnioskodawca w okresie od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r. był zatrudniony w tym zakładzie pracy

na stanowisku cieśli. Takie też stanowisko wynika z zalegającej w aktach osobowych wnioskodawcy umowy o pracę z dnia 11 maja 1976 r. Zakres obowiązków wnioskodawcy na zajmowanym stanowisku, rodzaj powierzonych mu prac Sąd ustalał w toku prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego na podstawie zeznań świadka i wnioskodawcy.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy H. G., jako logicznym, spójnym. Wnioskodawca w sposób nie budzący wątpliwości wskazał, w jakim charakterze i przy jakich pracach był zatrudniony

w spornym okresie pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego

w S.. Zeznania wnioskodawcy w zakresie mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy potwierdził świadek M. B., który pracował wraz z wnioskodawcą w P.B.R. S., w związku z tym miał bezpośrednie wiadomości odnośnie prac wykonywanych przez H. G.. W związku jednak ze znacznym upływem czasu

od okoliczności, na które zeznawał świadek, w ocenie Sądu mógł on pewnych faktów nie pamiętać. Jednakże analiza zeznań świadka M. B. i zeznań wnioskodawcy, których to zeznania Sąd również postanowił skonfrontować, celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości, dały podstawy do poczynienia ustaleń co do rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę na zajmowanym stanowisku w spornym okresie zatrudnienia.

W poprzednio toczącym się przed Sądem Okręgowym w Przemyślu

pod sygn. akt III U 194/15 postępowaniu w sprawie H. G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, Sąd

dla ustalenia zakresu obowiązków wnioskodawcy w okresie zatrudnienia

w P.B.R. w S. przeprowadził dowód z zeznań świadków H. P. i J. S.. Świadek H. P. pracowała w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w S. od 1974 r. na stanowisku kucharki.

W trakcie zeznań wskazywała, że wnioskodawca wykonywał dachy, były stawiane metalowe konstrukcje, jednak nie potrafiła opisać konkretnych prac wykonywanych przez wnioskodawcę, chociaż widywała wnioskodawcę podczas rozwożenia zup po budowach. Świadek J. S. był zatrudniony w P.B.R. w S. w latach 1974-2004, początkowo jako szklarz, a później na stanowisku murarza. W trakcie składania zeznań podał, że wnioskodawca zajmował stanowisko cieśli, wykonywał szalunki

do zbiorników na odchody zwierząt gospodarskich na głębokościach 4-5m, wykonywał dachy - konstrukcje żelazne i drewniane na wysokościach 8-10m, pracując przy budowie obór w Z., K., P., szkoły

w W.. Świadek ten wskazał również, że na co dzień

nie widywali się wraz z wnioskodawcą. W ocenie Sądu z zeznań tych świadków wynika, iż nie mieli oni bezpośrednich wiadomości co do prac wykonywanych przez wnioskodawcę, bowiem nie pracowali wraz z nim

na co dzień i nie mieli możliwości obserwować w związku z tym, jakie prace były mu powierzane. To świadek M. B. miał bezpośrednie wiadomości w zakresie robót wykonywanych przez wnioskodawcę. Zeznania świadka powołanego w tym postępowaniu wraz z zeznaniami wnioskodawcy pozwoliły na poczynienie ustaleń w zakresie tego, jakie faktycznie prace wykonywał M. G. na zajmowanym stanowisku cieśli

w spornym okresie zatrudnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy M. G. należy uznać

za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U.

z 2015, poz. 748 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego

w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa

w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1,

za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości

dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43

ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy

na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac

w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat

dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi

do okresów zatrudnienia.

Poza sporem pozostaje w przedmiotowej sprawie, że wnioskodawca M. G. w dniu(...)r. ukończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a ponadto wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze – 1 roku, 4 miesięcy i 20 dni; składkowe – 21 lat, 4 miesiące i 17 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 9 miesięcy i 7 dni; łącznie – 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 13 lat i 29 dni.

Organ rentowy uwzględnił do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienie wnioskodawcy w Nadleśnictwie O. od 1 listopada 1978 r. do 31 grudnia 1983 r. oraz w Nadleśnictwie J. od 1 stycznia 1984 r. do 20 czerwca 1994 r.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia,

czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało,

że wnioskodawca był ponadto zatrudniony w szczególnych warunkach

w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w S. w okresie od 11 maja 1976 r. do 9 września 1978 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku cieśli, kiedy to wykonywał głównie szalunki pod stropy dachów, montaż konstrukcji metalowych i żelbetowych związanych z kryciem dachów na wysokości.

Wskazane wyżej stanowiska wymienione zostały w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale V –

„W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 5 – „Prace

przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości”, poz. 9 – „Prace dekarские” oraz w załączniku nr 1 do

zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy podległych ministrowi budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, na których są

wykonywane prace w szczególnych warunkach w wykazie A, Dziale V, poz. 5, pkt 1 – „monter urządzeń

i konstrukcji metalowych na wysokości”, pkt 2 – „monter konstrukcji żelbetowych i prefabrykowanych na wysokości”,

pkt 3 – „cieśla wykonujący prace na wysokości”, poz. 9, pkt 2 – „robotnik budowlany”.

Podkreślić należy, iż to nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale zakres faktycznie wykonywanej przez ubezpieczonego pracy decyduje o uznaniu jej za pracę w warunkach szczególnych.

Nie może budzić wątpliwości również, że praca w warunkach szczególnych tylko wtedy ma znaczenie przy ustalaniu prawa do emerytury, jeżeli jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednak wykonywanie w sposób

marginalny innej pracy niebędącej pracą wymienioną w wykazie nie zaprzecza pełnemu wymiarowi czasu pracy w szczególnych warunkach. Stąd też w ocenie Sądu nie przekreśla faktu zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych incydentalne wykonywanie przez wnioskodawcę szalunków pod fundamenty budynków - bukaciarni, stajni.

Wskazać należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty

oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 czerwca 2015 r., III UK 198/14 (LEX nr 1790947) stwierdził, że wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu, wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania, uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie

w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Prawomocny wyrok rozstrzygający

o braku prawa do świadczenia emerytalnego lub rentowego nie jest zatem przeszkodą do wystąpienia z ponownym wnioskiem o to samo świadczenie. Taki wniosek jest dopuszczalny przede wszystkim wówczas,

gdy po uprawomocnieniu się wyroku wystąpiły nowe okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń. W takiej sytuacji sprawa tocząca się

w wyniku rozpoznania nowego wniosku - wydania nowej decyzji - nie jest sprawą o to samo roszczenie, które było przedmiotem rozstrzygnięcia

w sprawie poprzednio zakończonej wydaniem wyroku. Nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia sądowego mogą bowiem spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie się

lub upadek przesłanek materialnoprawnych warunkujących nabycie prawa do konkretnych świadczeń. Podstawową regułą rządzącą tymi stosunkami prawnymi jest właśnie możliwość wzruszenia ustaleń stanowiących podstawę faktyczną prawomocnych orzeczeń sądu, także przez wydanie nowej decyzji organu rentowego. Tak więc zmiana okoliczności, jaka nastąpi po wydaniu prawomocnego orzeczenia sądu ubezpieczeń społecznych, otwiera stronie drogę do ponownego rozpoznania sprawy w postępowaniu cywilnym

(por. uchwałę Sądu Najwyższego z 3 dnia października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 Nr 7, poz. 117, a także wyroki z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 Nr 12, poz. 212, z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99, OSNAPiUS 2000 Nr 19, poz. 734; z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/05, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 98; z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79; z dnia 4 grudnia 2007 r., I UK 159/07, LEX nr 863930; 21 maja 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 491467;

z dnia 13 listopada 2009 r., III UK 48/09, LEX nr 560876; z dnia 19 października 2010 r., II BU 4/10, LEX nr 707411; postanowienie z dnia 7 maja 2009 r., III UK 100/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 24; OSP 2011 Nr 5, poz. 53, z glosą R. G.).

W przedmiotowej sprawie została wydana nowa decyzja z dnia 30 października 2015 r., na skutek złożenia kolejnego wniosku o emeryturę

z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Wnioskodawca w toku prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego powołał się na zeznania świadka M. B., celem ustalenia charakteru zatrudnienia. Nie może budzić wątpliwości, iż aby ustalić faktyczny charakter i rodzaj pracy ubezpieczonego oraz wymiar tej pracy, konieczne są bardzo dokładne ustalenia w przedmiocie rodzaju i rozmiaru wykonywanych czynności, warunków wykonywanej pracy. Ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji wynikało jedynie, iż wnioskodawca w spornym okresie zajmował stanowisko cieśli, natomiast Sąd ustalał rodzaj prac wykonywanych na tym stanowisku. W ramach poprzednio toczącego się przed Sądem Okręgowym w Przemyślu pod sygn. akt III U 194/15 postępowania w sprawie H. G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, na skutek odwołania od decyzji ZUS z dnia 2 lutego 2015 r., Sąd dla ustalenia zakresu obowiązków wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w P.B.R. w S. przeprowadził dowód z zeznań świadków H. P. i J. S.. W ocenie Sądu z zeznań tych świadków wynika, iż nie mieli oni bezpośrednich wiadomości co do prac wykonywanych przez wnioskodawcę, bowiem nie pracowali wraz z nim na co dzień i nie obserwowali w związku z tym, jakie prace były mu powierzane.

To świadek M. B. miał bezpośrednie wiadomości w zakresie robót wykonywanych przez wnioskodawcę w związku z tym, że pracował

na tych samych budowach co wnioskodawca. Zeznania świadka powołanego w tym postępowaniu wraz z zeznaniami wnioskodawcy pozwoliły

na poczynienie ustaleń w zakresie tego, jakie faktycznie prace wykonywał M. G. na zajmowanym stanowisku cieśli.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 1 października 2015 r., a więc od miesiąca,

w którym został zgłoszony wniosek o emeryturę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.